

Protiklady sionismu: Politický projekt postavený na kognitivní disonanci

Moderní stát Izrael, jako politické ztělesnění sionismu, je vybudován na řadě protikladů tak zjevných, že vyžadují nejen ideologické křeče, ale také pozastavení právní, morální a historické logiky. Daleko od toho, aby byl demokratickým útočištěm, jak sám prohlašuje, Izrael institucionalizoval etnonacionalistickou nadřazenost, prosadil vojenskou okupaci a zapojil se do systematického klamu – spoléhá na propagandistickou strukturu, která se hroutí pod tíhou vlastních rozporů.

Hovořit pravdivě o Izraeli neznamena útočit na židovskou identitu. Naopak: někteří z nejhlasitějších a nejzásadovějších odpůrců sionismu byli židovští intelektuálové, vědci, rabíni a přeživší fašismu – mezi nimi **Albert Einstein**, který v roce 1948 v dopise do *The New York Times* označil sionistického vůdce **Menachema Begina** za fašistu. Kritizovat Izrael není antisemitismus; je to odpor vůči morálnímu a politickému úpadku, který sionismus přinesl židovské tradici spravedlnosti a palestinskému lidu, který denně nese náklady jeho rozporů.

„Židovský a demokratický“ stát: Oxymoron v praxi

Izrael tvrdí, že je zároveň židovským státem a demokracií pro všechny své občany. Toto tvrzení je více než rozpor; je to pečlivě vytvořená lež. **Zákon o národním státu z roku 2018** výslovně uvádí, že „právo na národní sebeurčení ve státě Izrael je vyhrazeno výhradně židovskému lidu“. Arabština, kdysi úřední jazyk, byla degradována. Mezitím je **20 % obyvatel Izraele – palestínští občané – právně druhou třídou**, s omezeným přístupem k bydlení, vzdělání a politickému vlivu.

Jak může stát založený na etnické exkluzivitě tvrdit, že je demokratický? Nemůže. Žádná demokracie hodná tohoto jména nezahrnuje rasovou nebo náboženskou hierarchii do svého základního zákona. Izraelská demokracie funguje pro Židy, a pouze pro Židy.

Kritika jako antisemitismus: Štít proti odpovědnosti

Spojování **kritiky Izraele s antisemitismem** není jen nelogické – je to intelektuálně nečestné. Přijetím definic, jako je **pracovní definice IHRA**, Izrael zneužívá židovské utrpení k umlčení opozice. Stavějí na roveň ty, kdo se staví proti apartheidu, okupaci a etnickým čistkám, s antisemity, přičemž ignorují mnoho Židů – náboženských i sekulárních – kteří odsuzují sionismus jako zradu židovské etiky.

Einstein, **Hannah Arendtová** a **Martin Buber** varovali, že židovský stát postavený na nacionalismu a násilí skončí tyranií. Současné skupiny jako **Židovský hlas pro mír**, **IfNotNow** a ortodoxní antisionističtí Židé, jako **Neturei Karta**, pokračují v této tradici. Ale v ideolo-

gickém rámci Izraele jsou tito Židé očerněni jako „sebenenávistní“, což je groteskní ironie pro stát, který tvrdí, že zastupuje všechny Židy.

Toto zploštění židovské identity do monolitického sionistického narativu je útokem na židovskou pluralitu – a hlubokou zradou židovské historie.

Selektivní právní válka: Mezinárodní právo jako politické divadlo

Když izraelské tryskáče bombardují nemocnice v Gaze, reakcí je ticho nebo zastírání: „Hamás je použil jako základnu.“ Když íránská raketa způsobí škody poblíž izraelské nemocnice, je okamžitě označena za **válečný zločin**. To není právní logika – je to public relations maskované jako spravedlnost.

Izrael si vybírá mezinárodní právo podle potřeby. Odvolává se na právo na sebeobranu podle **článku 51 Charty OSN**, ale odmítá závazná usnesení **Rady bezpečnosti OSN** a rozhodnutí **Mezinárodního soudního dvora**. Operuje nad zákonem, protože jeho hlavní spojenec, Spojené státy, zajišťuje beztrestnost na nejvyšší úrovni.

To není chování demokracie řízené normami – je to chování nepoctivého aktéra chráněného mocí.

Menachem Begin: Terorista, který se stal premiérem

Snad nejzjevnější rozpor v izraelském narativu o „boji proti terorismu“ spočívá v životě **Menachema Begina**, zakladatele pravicové strany Likud a šestého premiéra Izraele. Před svým politickým vzestupem byl Begin velitelem **Irgunu**, sionistické polovojskové skupiny odpovědné za řadu nezpochybnitelných **teroristických útoků**:

- **Masakr v Deir Jásinu** (1948): Bylo zavražděno přes 100 palestinských civilistů.
- **Bombový útok na hotel Krále Davida** (1946): Zahynulo 91 lidí v britském administrativním centru.
- **Bombový útok na britskou ambasádu** v Římě a **bombový útok na hotel Sacher** ve Vídni byly akty mezinárodního terorismu.
- Vláda Britského mandátu vypsala na Begina **odměnu 10 000 liber**. Podle všech tehdejších právních a politických definic byl **terorista**.

A přesto Begin později vstoupil do izraelského Knesetu, založil stranu Likud a stal se premiérem. Dnes jeho jméno zdobí dálnice a akademické instituce v Izraeli.

Porovnejte to s tím, jak jsou zacházeno s Palestinci. Jakákoli ozbrojená rezistence vůči vojenské okupaci, i když je zaměřena na vojáky nebo nelegální osadníky, je okamžitě označena za terorismus. Samotné činy, které pomohly založit Izrael, jsou oslavovány; podobné činy utlačovaných jsou démonizovány.

Tato pokrytectví není náhodné – je základní.

„Válka“, která jí není

Izrael prezentuje své kampaně v Gaze jako válečné akty. Přesto odmítá uznat Palestinu jako stát a Hamás jako legitimní bojovou sílu. Tato záměrná nejednoznačnost umožňuje Izraeli vyhybat se právním povinností v obou směrech: odvolává se na válečná práva, aby ospravedlnil bombardování, ale odmítá status **válečného zajatce (POW)** pro zajaté bojovníky. Izraelští zajatci jsou nazýváni „rukojmími“ bez ohledu na vojenský status, zatímco Palestincům jsou odepřena právní práva i lidská důstojnost.

To není pouhý rozpor – je to systém **asymetrické války legitimizované právní manipulací**.

Zneužívání původnosti

Sionistická ideologie tvrdí spojení s izraelskou zemí staré 3 000 let, často zaměňuje **duchovní dědictví s politickou svrchovaností**. Přesto je většina dnešních izraelských Židů potomky **evropských přistěhovalců**, z nichž mnozí přijeli ve 20. století. Mezitím Palestinci – muslimové, křesťané i Židé – žili na této zemi nepřetržitě po generace před Nakbou v roce 1948.

V roce 1917 tvořilo přes **95 % obyvatel Palestiny arabsky mluvící obyvatelstvo**. Hebrejštiny byla liturgickým jazykem, nikoli mluveným. Tvzení o sionistické původnosti často neslouží ke sdílení země, ale k úplnému vymazání palestinské přítomnosti.

Skutečná původnost není nástrojem k vysídlení – je výzvou ke společnému soužití. Sionismus však použil jazyk návratu k ospravedlnění pokračující koloniální expanze.

Závěr: Projekt postavený na převrácení

Sionismus, jak ho praktikuje stát Izrael, převrací každý etický a právní princip, který tvrdí, že zastává. Požaduje svět, kde:

- **Okupace je obrana, a odpor je teror**
- **Etnokracie je demokracie**
- **Historická paměť se stává titulem k zemi**
- **Váleční zločinci se stávají premiéry**
- **Židovští disidenti jsou vymazáni, a židovský nacionalismus je ztotožňován s židovskou identitou**

Přijmout tyto převrácení znamená přijmout realitu, kde pravda je to, co říká moc. Ale miliony lidí – Palestinci, antisionističtí Židé a zásadoví spojenci – odmítají účastnit se této frašky. Požadují, aby se zákon uplatňoval rovnoměrně. Aby demokracie znamenala rovnost. Aby historie byla ctěna, nikoli zneužívána.

Stát proti sionismu neznamena stát proti Židům. Je to **stát s Židy**, jako byl Einstein, který viděl v jeho násilí budoucnost nekonečných válek. Je to požadavek světa, kde spravedlnost není pozastavena pro žádný stát, bez ohledu na to, jak posvátný tvrdí, že je.

Sionismus požadoval pozastavení rozumu. Nastal čas ukončit tuto frašku.